

og klart siger det, som i hvert Fald 3 Partier er enige om, nemlig at Guldpariteten er Maalet, og at man tager Afstand fra en Nedskæring, eller at man dog i hvert Fald bruger det Udtryk, som Regeringen brugte oprindeligt i sit Forslag, Udtrykket: Højnelse. Hvilken Form man nu end vilde benytte, var det efter Forhandlingerne i Valutaudvalget givet, at den høje Regering med det samme kunde have faaet Tilslutning af i hvert Fald 3 Partier til et Forslag, som stemmede med det Standpunkt, den selv havde indtaget, og derved have sikret dettes Vedtagelse i begge Ting. Men saa kom den overraskende Vending. Det radikale Parti, der først nølende havde famlet med Tanken om Nedskæring, begyndte nu at nærme sig den paa en mere udpræget Maade og forlangte af Statsministeren, at han skulde fremskaffe en sagkyndig Redegørelse for Virkningen af en Nedskæring til 91, en Værdi, der svarer til den engelske Shilling, og erklærede, hvad der var det afgørende, at de ikke kunde gaa med til, at Ordet „Højnelse“ blev staaende. Efter at denne Erklæring var faldet, tilspidsede Spørgsmaalet sig jo, og det var ganske klart, at det saa vilde faa en særlig Betydning, om dette Ord: Højnelse eller en mere præcis Henvisning til Guldpariteten faldt ud, uden at noget andet indsattes. Jeg tog paa mit Partis Vegne Afstand fra Nedskæringen, og det saa meget mere, som det straks fra radikal Side blev proklameret, at Regeringens Bøjen sig for det radikale Forlangende betød Neutralitet i Spørgsmaalet Nedskæring eller Ikke-Nedskæring. Statsministeren siger da ogsaa i sin Fremsættelsestale, at Forslaget betyder Neutralitet i saa Henseende. Han siger: „Regeringen har bestræbt sig for at holde dette Lovforslag i saa fuldkommen neutrale Former, at det ikke fra nogen Side med Rette kan paa- staaas, at der sker en Foregriben af, hvad der maatte tilkomme Fremtiden at afgøre.“ Men denne Neutralitet er stridende mod Programtalen og skaber, saaledes som Forholdene har udviklet sig, en Tvetydighed i det hele Forhold, som bør fjernes paa en eller anden Maade. Naar Regeringen og et Flertal i begge Ting er enige om, at Guldpariteten bør genoprettes, maa man ogsaa kunne blive enig om at sige det, eller i hvert Fald pege derpaa, saaledes som Regeringen oprindeligt havde foreslaaet, og efter at Nedskæringstanken er traadt saa aabent frem, maa der klart og aabent tages Afstand fra den.

Jeg kan sige paa mit Partis Vegne,

at vi er ikke neutrale i denne Sag, og at vi ikke har Brug for de Radikales Kommissionsbetænkning, thi det har altid staaet os klart og staaer os endnu klart, at Nedskæring maa være udelukket, fordi den vilde tilføje vort Lands Kredit baade indad- og udadtil et Saar, som den sent — om nogen Sinde — vil forvinde. At de haabløse Valutaer nedskæres, er der for saa vidt ikke noget at sige til. Man kan sige, der er en europæisk Anerkendelse af, at det er bedre at skabe Stabilitet, selv ved Nedskæring, end, at Valutakurserne vedbliver at svinge. Men saa snart man kommer ud over Haabløshedens Stadium, tror jeg, at der kun kan være een Mening om, at de Grunde, der altsaa kan undskyldes, at de haabløse Valutaer nedskæres, op- hører at gælde. Selv de Teoretikere, som har peget stærkest paa Nedskæringen som eet af de Midler, der maatte til for at bringe Rede i det valutapolitiske Uføre i Europa, mener dette. Jeg skal her nævne en Mand som Keynes. Han har udtrykkelig sagt, at naar en Valuta trods alle Bestræbelser ikke har kunnet bringes op til i alt Fald kun at mangle 10 pCt. i sin Guldparitet, vilde det være rimeligt at opgive Bestræbelserne.

Der har været et Tidspunkt her i Landet, da Spørgsmaalet om Nedskæring kunde have været rejst med betydelig større Berettigelse end nu. Det var den Tid, da Kronekursen stod paa 60 og Udsigterne for dens Fremtid syntes at være meget mørke. Var den Gang Spørgsmaalet blevet rejst, vilde man i alt Fald have haft de Teoretikere, de National-økonomer, som nu absolut gaar imod Nedskæringstanken — for vort Vedkommende, efter at vi var kommet paa Rækkevidde af Guldpariteten —, med sig og vilde have været indenfor det internationale Anstændighedsniveau, om jeg saa maa sige. Men da var jo alle paa det rene med, at Guldpariteten skulde tilstræbes.

Det undrer mig ogsaa noget, at det ærede Medlem Hr. Rode, som har været saa bestemt paa og udtalt sig maaske mere bestemt end nogen anden om, at vi allerede i Oktober skulde være klar til at erklære os om vor Valutapolitikens endelige Maal — at det ærede Medlem Hr. Rode, hvis han allerede i Sommer gik svanger med en Nedskæringspolitik, da ikke paa det Tidspunkt har forlangt den sagkyndige Udredning af Regeringen, som han nu har forlangt. Den kunde saa have været færdig og have foreligget nu paa det Tidspunkt, da det var det ærede Medlem saa meget om at gøre, at vi skulde tage